

натъ работата, безъ участието на ни единъ Българинъ даже не тамъ на мѣстото, че той «и не такия дѣла вѣдалъ»
 Що да мисля за това? Първо, Ланчо, да го кажа за т оѣ срамъ, тебе доста обрадва тая ноѣина догдѣ още не бѣше разказалъ подробноститѣ съобщителтъ, — но той скоро се сепна и помисли, какъвъ срамъ би било за цѣлия народъ прѣдъ цѣлъ свѣтъ, ако русси да сѣршахъ тая работа; пѣкъ особено въ Руссия и не биха ли въ тоя случай имали Русситѣ право да ни считатъ за съвсѣмъ некадѣрни и ничтожни! помисли си ежедневнитѣ и ежечаснитѣ натягвания ! — За тога мисли и работи толковъ по неумолимо и безусловно. — Азъ казахъ К-ву да слѣди по тая работа и да се опита да ме сѣде съ Чорбакога.

5—II. 12 ч. 3 м. в.

Днесъ вързѣ доста на добрѣ, даже имахъ една дѣѣ относително чрезвычайни приятности.

Аргорос. Забѣлѣжвамъ че откакъ се излѣгахъ та казахъ на К. Попова че държа дневникъ, а той ми рѣче, че е добрѣ за да се бѣлѣжи по работата ни всичко за бѣдущето, азъ като неволно се увеличамъ да глѣдамъ на дневника си по — съ друго око, отъ колкото въ началото. Чистата мисълъ за създаването му ме смѣщава и, слѣдователно, великата облага отъ него се нацѣрбява. Това е лошо, и обръщамъ ти, Ланчо, вниманието, зеръ ти имашъ склонность къмъ падание изъ урвата къмъ простата ежедневность. Знаи че дневникътъ ти е най висшето потайно сѣятилище, гдѣто ти трѣбва да се явявашъ, слѣдъ като си отгренешъ прахътъ отъ позѣтъ и гдѣто съвсѣмъ абстрахиранъ отъ всичко земно, временно и пошло, ти, т. е азъ, съвѣстѣта ти, представямъ да те сѣди по право и по строго, отколкото кой да е другъ. Не мисли да се възмущавашъ срѣщу властѣта ми и правото ми, защото само азъ можъ да те накажа по-страшно отъ всички Вспомни си имашъ примѣръ отъ минжлото си! — Да, признавамъ че е тѣй, но и ти пѣкъ не ме остаѣй да се замѣчвамъ и губя врѣмето по празни работи, какъто тая вечеръ или снощи Часътъ е близо единъ, а ти искашъ да бѣдѣ съвсѣмъ бодъръ